

And the beat goes on... Hezbollah, Hamas, Houthi's en Iran. Bericht uit belaagd Noord-Israël.

Posted on 13 juni 2026 by Willem Dercksen

Afgelopen zondagavond was het opeens weer raak. We waren nog maar net thuis of onze telefoons begonnen hard en doordringend te ratelen, de aankondiging van komend luchtalarm. De hond snapte het al en schurkte zich doodsbang tegen me aan. Drie harde knallen, waarvan één zo luid als we nog nooit eerder hadden gehoord. Ik zag dat mijn echtgenote oncontroleerbaar begon te trillen.

Zoonlief stuurde even later vanuit een berm langs de weg een filmpje met vuurballen in de lucht, de afweer van het *Iron Dome*. Het maakte zijn moeder niet rustiger. Later bleken er 22 ballistische raketten vanuit Iran te zijn gekomen, alle neergehaald. Brokstukken van drie ervan vielen binnen onze gemeente Hof HaCarmel. Vandaar de harde knallen. Ook werden er vanuit Jemen weer raketten (twee) afgevuurd.

De ene vergelding volgt de andere op. Iran schoot omdat Israël appartementen van

Hezbollah in Beiroet had gebombardeerd, wat weer een reactie was op drones en raketten van Hezbollah die Israël waren binnengekomen, wat weer een reactie was op Israëlische acties aan beide zijden van de Litani-rivier, wat weer enz. enz. Het begin van deze keten moeten we op zijn minst zo'n 80 jaar terug situeren, zo niet nog veel langer geleden.

De door twee Nederlandse burgermoeders en een burgervader uit onuitputtelijke maar uiterst selectieve medemenselijkheid herdachte 'Nakba' (sinds wanneer voeren gemeenten buitenlandse politiek?) heeft een prominente plaats in deze keten. De Joodse staat Israël was nog niet uitgeroepen (1948) of Arabische legers verklaarden hem de oorlog. Een misrekening, want de Arabieren wisten de oorlog niet te winnen, met als gevolg dat vele Arabieren die op Israëlisch grondgebied woonden vertrokken, daartoe opgeroepen door hun eigen leiders.

Een deel werd ook verdreven door het Israëlische leger en sommigen namen op eigen gezag de benen. Hun aantal wordt op 6 à 700.000 geschat. Tegelijkertijd vluchtte een ongeveer even groot aantal Joden uit Iran, de Arabische wereld en Egypte, Libië en Marokko. *For the record*: naast de al veel langer tussen de rivier en de zee wonende Palestijnse Joden (het Britse mandaatgebied heette tot 1948 immers Palestina), waren het dus lang niet alleen Europese holocaustoverlevenden (Asjkenaziem) die hun toevlucht in de nieuwe Joodse staat vonden, maar ook de voornoemde voor de Islam gevluchte *Mizrachim*. Ware volksverhuizingen, *omvolking* avant le mot.

Dagkoersen

Terug naar nu. Trump liet aan het begin van de week voor de zoveelste keer weten dat er binnen een paar dagen een vredesdeal met Teheran zal zijn. Vicepresident Vance vervolgde afgelopen dinsdag met dat het 'een homerun voor de Amerikanen zou worden'. Wat Israël ervan vindt, doet niet ter zake. Hoofddoel van Trump is de verzekering dat Iran geen nucleaire wapens zal hebben.

Twee eerdere hoofddoelen - vernietiging van het ballistisch wapenarsenaal en verdrijving van het regime - zijn terzijde geschoven. Voor Israël is het slikken of stikken. De militaire afhankelijkheid van de VS is te groot. Een dag later al amendeerde Vance de 'paar dagen' tot 'misschien een week' of ook wel 'enkele maanden'.

Het neerhalen van een Amerikaanse helikopter door Iran en de Amerikaanse vergeldingsacties leidden in de twee dagen daarna tot Amerikaanse aanvallen op Iraanse doelen en de dreiging van Trump om het eiland Kharq te bezetten, een vitale hub voor Iran's olie-export. Het leek op de countdown naar een volledige hervatting van de oorlog. Donderdagavond, kort voor de voetbal-afttrap in Mexico, kwam evenwel de verrassende mededeling dat er een akkoord was, later gevolgd door het bericht dat de oorlog beëindigd is. Details zijn op deze vrijdagmorgen (nog) onbekend. Scepticisme alom. Een nieuwe 'dagkoers' of gaat er echt getekend worden?

In het zuiden van Libanon opereert het Israëliëse leger ondertussen met één hand vastgebonden op de rug. De *strongholds* van Hezbollah in Beirut mogen van Trump niet meer worden aangevallen en de acties moeten zich beperken tot het ruimen van Hezbollah's infrastructuur.

'Gedurende de afgelopen jaren heeft Hezbollah in een groot gebied een uitgebreid arsenaal van wapendepots en operationele uitvalsbases gebouwd', zo informeert een in Libanon gelegerde senior security official *Ynet Global*. 'Er is geen dorp in het gebied ten zuiden van de "gele lijn" waar we geen bunkers met ammunitie hebben gevonden. Ongezonde hoeveelheden. Militaire bunkers in moskeeën, woningen, ziekenhuizen en scholen. Precies hetzelfde terreurmodel als we in Gaza vonden.' Nieuw zijn de FPV-drones (*first-person view*), ook wel kamikazedrones, die inmiddels vijf Israëliëse soldaten het leven hebben gekost. De IDF heeft er nog geen goed antwoord op.

Het in november 2024 overeengekomen bestand met Libanon eindigde op 28 februari van dit jaar met de Amerikaans-Israëliëse aanval op Iran. Hezbollah begon vrijwel meteen weer op Israël te schieten. Een nieuw staakt-het-vuren werd op 16 april door bemiddeling van de VS overeengekomen. Het geldt, met een paar tussenstapjes, nog steeds.

Het vechten werd onder het wakend oog van Trump niet gestaakt, maar wel sterk beperkt. Ondertussen wordt er op hoog niveau gesproken tussen Israël en Libanon. Beide regeringen willen niets liever dan vrede, maar het is een gemankeerd overleg omdat de Libanese regering geen gezag over Hezbollah heeft, waarmee een van de strijdende partijen dus niet aan tafel zit. Hezbollah wil bovendien ook geen bestand. De dood of de gladiolen, of toepasselijker: of eenieder 72 maagden of vernietiging van Israël.

In de vaderlandse pers, voor zover toegankelijk via het internet, wordt vrijwel alleen gerept van slachtoffers aan Libanese kant en schendingen door Israël van het bestand en van de Libanese soevereiniteit. Het woord soevereiniteit is in dit verband een lachertje. Hezbollah is een staat binnen de staat en de Libanese regering heeft er geen enkele grip op.

De andere kant van het verhaal blijft buiten beschouwing. Sinds 7 oktober 2023 (of meer precies sinds 8 oktober van dat jaar) ligt het Israëlische grensgebied met Libanon min of meer lam door voortdurende beschietingen, veel materiële schade, duizenden evacuees en een gemankeerde economie. Er zijn in het noorden inmiddels ongeveer 50 Israëlische burgers gedood en tientallen militairen en veiligheidsfunctionarissen. Het is dus geen wonder dat de bewoners in het noorden een bestand zien als uitstel van executie en de regering smeken om door te pakken.

Gaza

Ondertussen is Gaza geen voorpaginanieuws meer. Aan de Israëlische kant van Gaza is het alweer lange tijd rustig. De bewoners van het noorden van het land kunnen er jaloers op zijn. Binnen Gaza is de situatie nog steeds schrijnend. Tussen de gele lijn aldaar en de zee voert Hamas een waar schrikbewind.

Een deze week verschenen rapport van het Mensenrechtenbureau van de VN documenteert honderden gevallen van buitengerechtigde strafmaatregelen. Standrechtelijke executies, *kneecapping* (iemand in de knie of in een been schieten), botten breken en in elkaar slaan, alles voor het oog van wie het wil of moet zien. Een groot deel komt voor rekening van Hamas.

Srinivasan Muralidhar, voorzitter van de VN-commissie, lichtte toe dat de gedocumenteerde wandaden plaatsvonden in een 'environment engineered by Israel, (where) Hamas-affiliated forces have exploited the vacuum created by relentless Israeli attacks and widespread destruction'. Zo te lezen komt bij de VN de gedachte niet op dat wanneer Hamas de wapens zou neerleggen er in Gaza begonnen kan worden met wederopbouw, de introductie van een menselijk rechtssysteem en een economie waardoor er een einde kan komen aan de jarenlange bedeling (internationale hulp).

De oorlog houdt ondertussen Israël intern min of meer bijeen. Een recente studie

van de Universiteit van Tel Aviv waarschuwt dat 59% van de bevolking denkt dat polarisatie en onderlinge haat inmiddels de grootste bedreigingen van het land vormen. De belangrijkste tegenstellingen zijn die tussen seculiere en godsdienstige Israëli's en tussen hen die geloven in het recht van de meerderheid en hen die geloven in de noodzaak van een staatsbestel met *checks and balances*.

Anders gezegd: de weigering van een belangrijk deel van het orthodoxe volksdeel om te dienen in het leger splijt de bevolking, evenals de vraag in hoeverre de politieke en de rechterlijke macht gescheiden dienen te zijn. Het leger komt al enige tijd manschappen tekort, waardoor het de seculiere Israëli's nog meer steekt dan voorheen dat veel orthodoxen buiten het leger blijven.

De strijd tussen de spelers in de regeringscoalitie en die van de oppositie begint inmiddels elk greintje beschaving te verliezen. In de herfst zullen er verkiezingen voor de Knesset zijn en het lijkt erop dat het voor beide kampen erop of eronder is. De ongekroonde premier van Israël, Donald Trump, lijkt, afgaande op een bericht in de *Times of Israel*, inmiddels zijn vriend Netanyahu te laten vallen door publiekelijk te memoreren dat 61% van de Israëli's hem niet meer als premier wil.

Gelukkige bevolking

Al zo'n 20 jaar wordt me hier gevraagd 'Waarom blijf je eigenlijk? Je kunt toch zo weer terug naar Nederland?' Ik mompel dan wat in de geest van: mijn kinderen zijn hier geworteld, ik houd niet van kou en regen, wat moet ik in Amsterdamistan (de enige stad die voor mijn echtgenote in aanmerking zou komen)?

En vooral: ik houd van gelukkige mensen om me heen. Israël bevindt zich, blijkens onderzoek, paradoxaal genoeg in de top 5 van landen met de meest gelukkige bevolking. En voor iemand met een Israëli'sche achtergrond en een Joodse vrouw en kinderen schrikt het in Europa voortwoekerend antisemitisme dan wel anti-Israëlisme af.

Dat laatste kan ook in kleine dingen zitten, zoals ik deze week op tv zag na afloop van de voetbalinterland Israël-Schotland. De Schotse dames liepen na het laatste fluitsignaal, aangemoedigd door hun aanvoerster, meteen het veld af zonder hun tegenstanders een blik waardig te gunnen, laat staan de hand te schudden. '90% bitches' aldus mijn dochter, 'al was er één die tijdens de wedstrijd wel wat tegen me zei'. Eén ding is zeker: in Israël hoef ik me in ieder geval geen vermeende oorlogsmisdadiger te voelen.

Willem Dercksen bericht om de paar maanden voor Wynia's Week over het leven en over de actuele politiek vanuit Noord-Israël.

Wynia's Week kijkt over de dijken, ook als het om het Midden-Oosten gaat. [**Doet u mee?**](#) **Hartelijk dank!**